

El príncep hereu del Japó contraurà matrimoni el proper 9 de juny

DdeG

Tòquio.- El príncep hereu Naruhito i la seva promesa Masako Owada contrauran matrimoni el 9 de juny a Tòquio, data que va ser decidida per les seves connotacions religioses i per evitar la seva coincidència amb aniversaris de mala sort, segons van informar ahir, fonts del palau imperial japonès. El 9 de juny és en el calendari budista un dia «taian», o de «grani pau», i segons les creences de molts japonesos, és una jornada ideal per iniciar alguna cosa nova.

El palau imperial, considerat com un baluard del conservadorisme i guardià de les tradicions a ultrança, va manifestar que «la família imperial no estava preocupada per si el casament se celebrava en un dia taian», ja que l'emperador és el cap de la religió sinoista.

La cerimònia matrimonial seguirà antics ritus imperials en el saló Kashikodokoro, un dels tres salons cerimonials del palau imperial, localitzat en ple centre de la capital japonesa.

Posteriorment, la principessa parella participarà en la cerimònia de *choken-no-gi*, durant la qual informaran oficialment l'emperador i l'emperadriu de les núpcies, abans de començar la desfilada en limusina pel centre de Tòquio. La desfilada en automòbil trenca amb la tradició imperial de desfilars en carrossa tirada per cavalls i flanquejats per la guàrdia imperial, mesura presa, segons fonts de palau, per raons de seguretat.

A principi de mes l'agència de la casa imperial va anunciar que el dia de la petició de mà, quan els missatgers de Naruhito, de 33 anys, portin els regals de promesa a la llar de la núvia, un parell de besucs i rics teixits de seda, haiva estat fixat pel dia 12 d'abril. Per la seva part, Owada, la promesa ex-diplomàtica de 29 anys, va començar ahir a rebre classes per familiaritzar-se amb les seves futures funcions de princesa i esposa de Naruhito, el príncep hereu del tro del Crisantem.

Diu que gairebé no es troben dianes olímpiques a Catalunya

Miquel Orobitg, un paralímpic que no pot practicar el seu esport

Miquel Orobitg és tirador paralímpic federat. (Foto J.M. BARTOMEU).

JOSEP M. BARTOMEU Llagostera.- Els esportistes giro-nins practicants de tir olímpic en la modalitat de carrabina d'aire comprimit es queixen que s'han quedat gairebé sense dianes per poder entrenar-se. Un dels campions provincials d'aquesta especialitat, Miquel Orobitg, ha denunciat aquest fet, manifestant la seva preocupació perquè, «després d'haver recorregut mig país buscant aquestes dianes, m'han dit que tal vegada n'hi hagi a Perpinyà». Orobitg, que és un minusvàlid de vint-i-sis anys nascut a Suïssa, i resident actualment a Llagostera, es pregunta «com és possible que a Catalunya, on es van fer les Olimpíades, no es trobin dianes de les anomenades olímpiques».

Miquel Orobitg ha explicat que ara fa uns tres mesos va comprar una nova carrabina olímpica d'aire comprimit a Platja d'Aro, «i em varen donar uns dos-cents cartons de dianes, que ja se m'han acabat de tant practicar». El jove

esportista diu que ha intentat trobar-ne de noves a les armeries de les comarques de Girona i també a la mateixa ciutat de Barcelona, «però sense cap resultat». Segons Orobitg, aquestes dianes, que estan impreses en cartolina i que tenen unes mides exteriors de 110 per 125 mil·límetres, amb un centre circumferencial homologat de 45 mil·límetres, «són imprescindibles per poder entrenar-nos tots els aficionats que practiquem aquest esport». El tirador gironí ha afegit també que en molts establiments, tant de Girona com de Barcelona, l'hi han dit que, «possiblement en podrem trobar a Perpinyà».

Més camps de tir

Miquel Orobitg ha assenyalat que a Catalunya en general hi ha una gran afició al tir olímpic, «però es practica més amb pistola del calibre 22, que amb carrabina d'aire comprimit». Tot i això, el jove es-

portista considera que al Principat hi hauria d'haver més camps de tir públics, «atès que moltes de vegades ens és difícil poder practicar amb assiduitat». Segons Orobitg, si no ets soci d'alguna galeria no pots fer pràctiques, «amb la qual cosa és molt difícil poder fer un bon paper quan arriben les competicions».

Miquel Orobitg va néixer al 1967 a Männedorf, al cantó de Zúric (Suïssa), on va estudiar i posteriorment treballar com a administratiu a la Unió de Bancs Suïssos. Des de 1984 practica el tir olímpic amb carrabina d'aire comprimit a 10 metres i amb pistola del calibre 22. És tirador paralímpic federat. Ha participat en molts de concursos a Suïssa i en altres llocs d'Europa, havent obtingut més de seixanta trofeus. Actualment Miquel Orobitg viu a Llagostera, on treballa a la seu de la Policia Local i és el representant per Girona de Mifas. Orobitg té el rècord de tir 1991/92 amb 533 punts amb carabina.

Els bisbes catalans demanen que es defensi la família i l'entusiasme

DdeG

Barcelona.- Els arquebisbes de Barcelona i Tarragona llancen avui dos missatges pastorals per defensar «la cultura, la família i el país» i per no deixar-se arrossegar per les temptacions de comoditat mantenint «l'entusiasme, la perseverança i la paciència» per afrontar aquesta època de crisi.

A la carta pastoral que es distribuirà en les parròquies de la seva diòcesi, l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, fa una crida a potenciar «la cultura, la família i el país».

Ricard Maria Carles explica en la seva pastoral la diferència entre civilització, «allò que és fruit de la ciència i la tècnica», i cultura, «que és fruit d'una intel·ligència i d'un cor noble».

L'arquebisbe de Barcelona afirma «que l'home pot estar dins d'una civilització com la nostra occidental, però no tenir cultura; ja que no la té aquell que no respecta l'altre, no té moralitat personal, explota els altres o escandalitza els senzills».

«La família —afegeix l'arquebisbe— és una comunitat que viu la història concreta del fi d'aquest mil·lenni, però sap molt bé que viure la història és fer-la i no sofrir-la, no pot viure passivament al ritme que l'ambient li dona sense lluitar per crear-ne un de millor».

Carles també mostra «el més profund respecte i simpatia als pares i a les mares que no es rendeixen davant passions ambientals engegades del futur dels seus fills».

En la mateixa línia, l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, demana en la seva carta pastoral, titulada «La fortalesa cristiana», no deixar-se portar per la comunitat de la societat actual, immersa en una «crisi econòmica, social i espiritual».

Torrella diu que «la perseverança i la constància no permeten tenir i mantenir un projecte, un ideal, malgrat les amenaces i els perills, la perseverança és la força contra els obstacles, la constància és la victòria contra el temps».

LA PARAULA DEL BISBE

Joves per evangelitzar els joves

Benvolguts,

Els joves volen gent jove, avui més que mai, perquè les lleves generacionals passen de pressa. Un jove de vint-i-cinc anys ha de fer un esforç per sintonitzar amb un de divuit, i al revés. Aquest fenomen que es dona en la majoria dels camps, afecta també l'anunci de l'Evangeli i l'acompanyament en la fe. És veritat que hi ha persones grans que posseeixen una traça especial per tractar els joves; però no és la norma general.

El lema del Dia del Seminari d'enguany no demana gaires explicacions. «Capellans joves, una necessitat urgent». Tots n'estem convençuts. Però, on els anirem a buscar? Els capellans joves han de sortir de la gent jove. Els joves cristians n'heu d'estar convençuts i preguntar-vos en la pregària: quin projecte té per a mi el Senyor? Perquè una cosa ha de quedar clara: la missió específica del capellà en la comunitat cristiana és insubstituïble. L'edificació de l'Església a través dels seus elements originals que són la Paraula, l'Eucaristia font de la caritat i el sagrament del perdó són ministeris que Jesús ha posat en mans dels Apòstols i dels seus successors. La vocació al sacerdoti és

una vocació apostòlica. És una crida del Senyor amb vista a la missió de fer-lo present com a cap de l'Església.

Jesucrist continua invitant a seguir-lo. «Sóc a la porta i truco» (Ap. 3, 20). Déu, però, no actua per decrets; vol una resposta lliure. I per això cal un clima propici per saber escoltar i per respondre coratjosament i il·lusionadament. «Sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obra la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell». Les comunitats cristianes de Girona: les famílies, parròquies, Moviments i altres grups tenen cura de crear un clima propici per escoltar la invitació del Senyor que truca? Si sentim la necessitat de preveres, cal que ho demostrem amb fets.

Sortiran o no sortiran vocacions; això ja no és a la nostra mà; però fomentar l'escolta i l'acolliment del Senyor que passa sí que depèn de nosaltres.

En una Carta Pastoral dels bisbes bascos, hi llegim: «Pot semblar que ser prevere és una pura opció del candidat feta per motius de generositat o de responsabilitat i acceptada per l'Església. Pot semblar una simple elecció d'un camí que l'aspirant considera realitzador de la seva persona.

Fins i tot pot semblar, en alguns casos, una mena de necessitat del cor. La veritat profunda és una altra: «No m'heu escollit vosaltres a mi, us he escollit jo a vosaltres... Aneu... i que el vostre fruit romangui (Jo 15, 16)».

La tasca que ens correspon és: a) La pregària. Déu té la iniciativa, pot trucar més fort. Nosaltres hem de demanar que ho faci.

b) Un clima propici. Cal que el cor del jove estigui serè i avesat a la generositat. Que sàpiga contemplar el món per detectar-hi les petjades de Déu i les llacunes d'amor.

c) La invitació. Déu es val de les mediacions humanes. Així succeí amb els Apòstols. «Hem trobat el Senyor» (Jo 1, 41), un deia a l'altre. Els pares, els preveres, els catequistes, els educadors, no tingueu por de plantejar als joves la possible invitació del Senyor a seguir-lo en el sacerdoti per servir els germans. Els fareu un favor.

Si ets un jove el qui llegeixes aquesta carta, t'ho dic formalment a tu: «Has pensat que pot ser que el Senyor pensi en tu per evangelitzar els joves?».

Ben vostre,

JAUME CAMPRODON

El mossèn

Si se'n va, sempre és fora; si no es mou de casa, no fa res. Si fa el sermó massa llarg, navega; si el fa massa curt, no s'ha preparat. Quan dona un toc místic a la vida, no toca de peus a terra; si duu una dinàmica activa, no és gaire pietós. Si llegeix l'Evangeli en el Diari, es posa massa en política; si el comenta sense adjectius, fa venir son. Quan es posa al confessorari, «ja em confessaré amb Déu»; quan no s'hi posa, «no em confesso, perquè no hi ha confessor». Si canta, desafina; si no canta, no sap fer participar. Quan intervé en la vida del poble es posa allà on no el demanen; quan es dedica a la pastoral de la parròquia, es tanca a la sagristia. Si parla d'economia, és un pesseter; si no en parla, no sap fer diners. Si toca les campanes, mou massa fressa; si no les toca, fuig de fam i de feina. Quan se'l veu entremig de joves, «li perilla la vocació»; quan se'l veu entremig de vells, «aviat es retirarà». Mentre és rector del poble «per què no el traslladen?» Quan se'n ha anat, no en tindrem cap més! Avui, com ahir, fer de capellà és signe de contradicció. Un repte ben suggestiu, no us sembla?
JOAN CARRERES I PÉRA

Demanen que la política de protecció familiar inclogui mesures econòmiques

Barcelona.- Joaquina Alemany, vice-presidenta de l'Institut Català de la Dona (ICD), va reivindicar ahir que la política de protecció de la família inclogui també iniciatives de tipus econòmic, jurídic i cultural que permetin que la dona pugui compaginar el treball amb la vida familiar.

Alemany, que va participar ahir en una taula rodona organitzada en el marc del Congrés sobre dret familiar que se celebra a Barcelona, va assegurar que una política adequada en aquesta línia «aconseguirà recuperar la taxa de natalitat que possibilitarà el relleu generacional».

La vice-presidenta de l'ICD va referir-se a una enquesta realitzada per la comissió de la Comunitat Europea, que «demostra que els factors econòmics són el principal motiu de la caiguda de l'índex de natalitat a Europa».